

θεώρησεν ὅμως καὶ πρέπον καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἔξασκῃ ἐπ' αὐτῆς διαρκῆ τινα ἐποπτείαν καὶ νὰ ρυθμίζῃ κκνονικώτερον τὰ τοῦ βίου αὐτῆς. Μόνην οὔτε ἐν τῷ περιπέτω, οὔτε χάριν ἐπισκέψεων, οὐδέποτε ἄφινεν αὐτήν. Πανταχοῦ τὴν συνώδευε· σχέσεις ἄλλως πολλὰς ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἥθελε νὰ ἔχῃ. 'Ο βίος αὐτῶν ἦτο μεθοδικώτατος καὶ σχεδὸν εἰπεῖν μονότονος. Προσεπέθησε μάλιστα ὁ Στέφανος νὰ περιορίσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν νεαράν σύζυγόν του εἰς πολὺ στενόν κύκλον οἰκογενειακόν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου ἀπεσύρετο οἰκογενειακῶς εἰς τὴν ἔσχοικήν αὐτοῦ οἰκίαν, δὲν ἐπανήρχετο δὲ εἰς τὴν πόλιν εἰμὴ μετὰ τὰς πρώτας βροχής, μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου. 'Ο μονότονος οὗτος, ζηρός, ἐστερημένος γοήτρου, ποικιλίας καὶ εὐθυμίας βίος δὲν ὅλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς σκέψεις καὶ βλέψεις τῆς Ἰριδος δὲν ἔρχόμενε νὰ ἐνοχλῇ αὐτήν. Πῶς ἡτο δυνατὸν γυνὴ ᾧ ἐκείνη νὰ ἀρέσκηται εἰς τοικύτην ζωήν, περιοριζομένην μόνον εἰς τὴν ἐπιβλεψίαν τοῦ μαγειρέου, τῶν ὑπηρετιῶν καὶ τῆς οἰκιακῆς ἐν γένει οἰκονομίας, ἐστερημένην δὲ δὲν ὅλως εὐρυτέρας ἐνεργείας διπλας τὴν ἐνός αὐτή. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι πολλὰς ὕρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς κατέτριβεν ἡ νεαρά γυνὴ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων καὶ μυθιστορημάτων, μάλιστα γαλλικῶν· ἀλλ' ἀκριβῶς ταῦτα συνετέλουν εἰς τὴν ἔξαρσιν τῆς δικνοίας αὐτῆς καὶ ἔξχψιν τῆς φραντσίας, ἐνῷ ἀγ' ἐτέρου οὔτε ἐν τῷ πατρικῷ οὔτε ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ αὐτῆς οὐδένα εἶχεν ἀπολύτως, πρὸς δὲν νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς ἰδέας της, νὰ ἀνταλλάσσῃ τὰς γνώμας της, νὰ συζητῇ, νὰ συνεννοήται τέλος πάντων. Σύζυγοι μορφωμένοι συνήθως διδάσκουσι καὶ ἀναπτύσσουσι τὰς συζύγους αὐτῶν, διταν μάλιστα τύχη νὰ ἔναι αὗται πολὺ νέαι τὴν ἡλικίαν. 'Αλλ' ὁ Στέφανος τί ἤξευρε καὶ τί ἡδύνατο νὰ διδάξῃ τὴν Ἰριδα; Πάντοναντίον αὐτὴ πολλάκις, καὶ κατ' ἴδιαν καὶ ἐνώπιον ἄλλων, ἐλάχισταν ἀφορμήν νὰ συναισθήνηται τὴν πεζότητα αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἀγωτέρω, οὐχὶ εὐνοήσεις, ἀφορμὰς πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι δὲν νήτυχησε κατὰ τὸν πρώτον μετὰ τὸν γάμον χρόνον νὰ γίνηται μήτηρ ἡ Ἰρις.

'Ἐπῆλθε λοιπὸν ἡ ἀνία, ἡ δυσθυμία ἀνεπαισθήτως εἰσεχώρει. 'Ο πρώτος ἐκείνος ἐρωτικὸς ἐνθουσιασμὸς μεταξὺ τῶν συζύγων ἔξελιπε· μικραὶ τινες διαφωνίαι, μάλιστα μικραὶ τινες ἔριδες δὲν ἤσχαν πολὺ σπάνιαι. Τὸ μέγα λάθος τοῦ Στεφάνου ὑπῆρξεν, ὅτι, ἀντὶ νὰ καταστήσῃ εὐχρεστότερον τὸν βίον τῆς Ἰριδος, ἔτι μᾶλλον περιώρισεν αὐτόν. 'Ισως εἶχον κάμη αὐτῷ ἐντύπωσιν τοῦ Λεξινδροῦ καὶ ἄλλων φίλων αἱ παρατηρήσεις, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνήγγελλεν αὐτοῖς τὴν πιθανήν μνηστείαν αὐτοῦ· ίσως καὶ ὡς πεπειραμένος ἀνήρ ἐφοβεῖτο μὴ πάθῃ ὁ Ἰδιος ἐν τῷ οἴκῳ του δ, τι αὐτὸς ἔκαμεν ἐν ἄλλῳ οἴκῳ καὶ δ, τι ἄλλοι ἔπειθον. 'Οπωσδήποτε πάθη ἔκαιον καὶ δραμά, πεκρυμμέναι ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς Ἰριδος, ἔμενον «σὰν τὴν σπίθη κρυμμένη στὴν στάκτη». 'Ο σπινθήρ οὗτος ἀνέλαμψε μίαν ἡμέραν, οἰαξδήποτε ἀφορμῆς δοθείσεις,

καὶ ἀνῆψε μεγάλην πυρκαϊάν. Φεῦ! αὐτὸς δὲν Λέανδρος πρῶτος ἐπέποωτο νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἔξ αὐτῆς σφοδρὸν κλονισμόν!

Π. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ. (*Peronospora Viticola*)¹

Ο Περονόσπορον εἰ καὶ τὸ πρῶτον παρετηρήθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1878 ὑπὸ τοῦ κ. Planchon, οὐχί πέττον ἀπὸ τοῦ 1848 παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς γνωστοῖς ἐτύγχανε, προξενῶν σχεδὸν τελείας τῆς συγκομιδῆς καταστροφῆς (ἀπώλειας 75—80%).

Κατὰ τὸ 1879 ὁ κ. Planchon, ὡς ἐρρέθη πᾶν, ἀνεγνώσισε αὐτὸν εἰς διαφόρους τῆς Γαλλίας ἐπαρχίας.

Κατὰ τὸ 1879 ἐξακολουθεῖ λαμβάνων εὐρυτέρας διαστάσεις, ὅτε τέλος, κατὰ τὸ 1880, μαστίζει ὅλους τῆς Γαλλίας τοὺς ἀμπελῶνας. Η Έλλάς, Ρωμανία, Ούγγαρια, Εύρωπαϊκὴ Τουρκία, καὶ Μεσογειῶν Ρωσία ὑποδέχονται αὐτὸν κατὰ τὸ 1881.

Απὸ τοῦ 1882 μέχρι τῆς σήμερον ἀνευρισκομενούς αὐτὸν σχεδὸν παντοῦ, ποῦ μὲν μεγαλειτέραν ποῦ δὲ μικροτέραν ζημιαν προξενοῦντα. Ο Περονόσπορος οὗτος ἀναπτύσσεται ἐφ' ὅλων τῶν πρασίνων μερῶν τῆς ἀμπέλου, βυθιζών τὸ μυκηλιον αὐτοῦ εἰς τοὺς ιστούς, ἐξ ὧν ἀντλεῖ τὰς πρόδης θρέψιν του ούσιας.

Ἐπὶ τῶν φύλλων.

Οὗτος ἀναπτύσσεται μόνον ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ φύλλου· ἀλλά, ὡς ἀναφέρει ὁ κ. Βιαλᾶς,² οὗτος παρετηρήσει ταύτην ἑξαιρετικῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας, ἐπὶ τῶν νευρώσεων καὶ ἐπὶ τοῦ μίσχου.

Κατὰ τὸν ἀρχὴν τῆς προσδοκίας ποὺν ἔτι καλῶς τὸ παράσιτον ἀναπτυχθῆ, ἡ ἄνω ἐπιφάνεια παρουσιάζει δύιν μᾶλλον κατρίνην διὰ διαφόρων κηλίδων τοῦ αὐτοῦ κρώματος, αἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν εἰσίν πέττον δραταί, εἶτα δὲ μᾶλλον.

Τοῖς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας ταύτης, πρὸς ἐξαγρίωσιν, συνιστάμεν τὸ ἔξης μέδον: τὰ φύλλα ταῦτα, τὰ κηλίδας φέροντα, κρατοῦμεν εἰς ἀτμόσφαιραν ὑγράν, ὅτε, μετὰ παρέλευσιν κρονικοῦ διαστήματος 20 ὥρων, ἐάν μὲν ταῦτα εἰσὶ προσθεβλημένα ὑπὸ τοῦ Περονοσπόρου, βλέπομεν λευκὴν κόνιν³ καλύπτονταν τὴν κάτω ἐπιφά-

1) Πλὴν τοῦ Περονοσπόρου τῆς ἀμπέλου (*Par. Viticola*) ὑπάρχει καὶ τὸ Καταστρεπτικὸν (*Peronospora infestans*) τὸ καὶ τὴν νόσον τῶν γεωμήλων ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ προκαλοῦν.

2) *Les maladies de la Vigne par Mr P. Via la* σελ. 65.

3) Ἐκ τῶν κηλίδων τῶν ἐκ τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν προξενούμενων αἱ μᾶλλον ἀνάλογοι πρὸς τὴν τοῦ Περονοσπόρου εἰσὶν αἱ προκαλούμεναι ἔχ τινος μικροσκοπικοῦ Ἀρχιγίου, τοῦ Φυτοχόπτου (*Phyllocoptes Vitis*), προξενοῦν τὴν ἀκρίσιαν τῶν ἀμπέλων.

νειαν τοῦ φύλλου, ἄλλως ἡ ἀσθένεια ἔτερον τοῦ Περονοσπόρου τυγχάνει.

Οἱ χρωματισμὸς τῶν κηλίδων μετ' ὀλίγον καθίσταται ἐντονώτερος, στρεψόμενος πρὸς τὸν ὑπέρουθον, καὶ διερχόμενος διὰ τῶν διαμέσων παραλλαγῶν μεταβάλλεται πρὸς τὸν τῆς στοκαρίας.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον παρουσιάζεται εἰς τὸν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν καὶ ἀκριβῶς ὅπισθεν τῶν κηλίδων μικρὰ γαλακτώδης ἐξάνθησις, πῆτις μακρόθεν μὲν ὡς μικρά τις κηλίς φαίνεται, ἐκ τοῦ πλησίου ὅμως, καὶ καλλίτερον δι' ἐνὸς φακοῦ, καταδείκνυται σχηματιζόμενη ἐκ πληθύνος λεπτοτάτων ἀνορθωμένων νημάτων εὐκόλως, διὰ τῆς "Ἀκρας ὁξέος τινὸς ἐργαλείου, ἐκτοπιζομένων.

Ἐάν ὡς ἐκ τῆς ξηρασίας τοῦ καιροῦ τὰ φίξιδια τοῦ παρασίτου δὲν ἔχαγωσι τὴν σακχαρόμορφον ταύτην ἄνθησιν, κρατοῦντα τὸ παράσιτον κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ ἐδωτερικοῦ τῶν φύλλων καὶ ἐπομένως μὴ τούτου τὴν ὑπαρξίαν ἔχωτερικῶς δεικνύοντα, τότε πρὸς ἔχαριθμον τῆς ὑπάρχεως ἢ μὴ τούτου εἰς τὸ ἄνω δειχθὲν μέσον καταφένγομεν.

Ἐπὶ τῶν κλάδων.

Ἐνομίζετο μέχρι τινὸς ὅτι τὸ παρασίτον τοῦτο δὲν προσθάλλει ἢ τὰ ἄκρα τῶν χλωρῶν ἐπὶ κλάδων, οὐχ ἥττον ὅμως κατόπιν πολλῶν πειραμάτων εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ λαβόντων χώραν ἀπεδείχθη ὅτι τοῦτο ἀναπτύσσεται καὶ ἐπὶ κλάδων προκεκρινούσας ἡλικίας, ἐγγὺς τῇ ξυλοποίῃ εὐρισκομένων. Ἐπὶ τούτων ἐπίσης ἀναφαίνονται κηλίδων μετὰ τῆς συνήθους ἔξανθήσεως, ἢ ἐλαφραὶ μέλαιναι ἐξογκώσεις διαφόρου μηκούς.

Ἡ προσδοσία τῶν μερῶν τούτων, περιοριζομένη ἐνίστε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, μικροῦ λόγου ζημίαν προξενεῖ, εἰσχωροῦσα ὅμως βαθύτερον τούναντίον διουδαϊστέρων ζημιῶν πρόξενος γίνεται ὡς ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀγωγῶν σωλήνων.

Ἐπὶ τῶν σταφύλων.

Ἐπὶ τῶν σταφύλων τὸ παρασίτον λαμβάνει διαφόρους μιοφάς· ὅτε μὲν ὄφατὸν καθιστάμενον διὰ τῶν γνωστῶν ἥδη ήμεν ἀνθίσεων, ὅτε δὲ κρύφα ἐν τῇ σαρκὶ τῆς ραγὸς λειτουργοῦν ἀναπτύσσεται ἄνευ ἔχωτερικῶν τινῶν σημείων.

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἢ μὲν πρώτη παρατηρεῖται ἐπὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν καρπῶν ἐν τῇ πρώτῃ των ἐπὶ ἡλικίᾳ εὐρισκομένων, ὅτε καὶ χαρακτηρίζεται διὰ κηλίδων καὶ ιδίᾳ ἐπὶ τῶν ποδιστῶν, ἐξ ὧν ἐκμυζῶντα τοὺς χυμούς τὴν πτῶσιν προετοιμάζουσιν, πῆτις ὡς ἐπόμενον συνεπάγεται καὶ τὴν τῶν ραγῶν.

Πλὴν τῶν μερῶν τούτων τὸ παρασίτον ἀναπτύσσεται καὶ ἐπὶ τῶν βοτύσων, ὃν ἐπίσης τὴν πτῶσιν προκαλεῖ.

Τὸ παρασίτον προσθάλλει ἔτι τάξις ράγας καὶ κατὰ τὸ θέρος ἐγγὺς τῇ ὀργισμάνσει εὐρισκομένας. διεσπάται ἀποβάλλονται τὸ παρασιτοκίτηνον αὐτῶν χρῶμα καθίστανται μελανωπαῖ, ἐξ ἄλλου καὶ αὐτὴν ἢ ράξ μελανουμένη σῆπεται⁴, ξυνελόντι εἰπεῖν δύ-

ναται νὰ ἐπέλθῃ οὐ μικρὰ τῇ συγκομιδῇ ἀπώλεια καὶ πλὴν τούτου ὁ ἐκ τῶν λοιπῶν σταφύλῶν οἶνος ἔσται λίαν ὀξύς, στρεφούμενος οἰνοπνεύματός τε καὶ χρώματος.

Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι τῆς προσθέλημένης ραγὸς ποικιλούσι κατὰ τὴν ἐποχήν τούτου ἔνεκα ἡ ἀναγνώρισις αὐτῶν οὐ φαδία διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τυγχάνει· ἐπόμενον λοιπὸν ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ καταφεύγωμεν εἰς ἔτερα μέσα, καθὼς π. κ. εἰς τὴν μικροσκοπικὴν τοῦ παρασίτου μελέτην, μυκητίου, σπόρων κ. λ., ἢν καὶ κατωτέρῳ ποιούμενα ἔχοντες ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἀρωγὴν τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου ἡμῶν Κ. Δ. Πετροπούλου, τοῦ ἄρτι τὰς σπουδὰς αὐτοῦ συμπληρώσαντος καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ἐργαζομένου.

Περιττὸν νομίζομεν ν' ἀριθμήσωμεν τὰ θύματα τοῦ παρασίτου τούτου ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως του ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῷ ἐχωτερικῷ, ἀρκούμενοι μόνον νὰ εἰπωμεν ὅτι ταῦτα ἀνέρχονται εἰς ἀρκετὰς χιλιάδας μυριομέτρων· ἐφ' ὃ λοιπὸν ἐφιστᾶντες τὴν προσθήτην τῶν ἐνδιαφερούμενων, ὑποβάλλομεν αὐτοῖς θερμῶς τὴν διὰ τῶν κατωτέρω περιγραφησούμενων μέσων καταπλέμποντιν κατόπιν ἐντελόδις διαγνώσεως ἐκ τε τῶν περιγραφέντων καὶ περιγραφησούμενων διαγνωστικῶν χαρακτήρων.

Ν. Η. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἄκολουθεῖ)

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ελληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ἐπέτειος ἑορτή.

Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐτελέσθη ἢ ΛΒ' ἐπέτειος ἑορτὴν τοῦ πατρὸς τῶν συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων, ἐπενθογούντος αὐτὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ Η', παρακαθημένους αὐτῷ ἔχοντος τοὺς σεβ. ἀρχιερεῖς Ἐφέσου Κωνσταντίνου, Κυζίκου Νικόδημον, Νικομηδίας Φιλόθεον καὶ Ἰωαννίνων Γρηγόριον. Πρὸς τούτοις παρῆσαν καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Τερόδολύμων πανοδιολ. ἀρχιμανδρίτης Γερμανὸς καὶ ὁ τοῦ Σιναίου ὄρους ὁδιολ. Κορυνήλιος. Διεκρίνοντο δ' ἐπίσης κατὰ τὴν τελετὴν ἢ Α. Ἐξ. διαδεδομένης τῆς Έλλαδος κ. Ν. Μαυροκοδάτος, διαδεδομένης τῆς Β. Έλλην. προσθείας κ. Εὐγ. Ζαλοκώστας, διαδεδομένης πρόξενος κ. Λογοθέτης, διαδεδομένης θεοφάνειας κ. Παυλίδης, διαδεδομένης πασδαῖς, διαδεδομένης τῶν μὴ μουσουλμανικῶν σχολῶν Α' Αδριανούλαχ Χασίπ. βένες, διαδεδομένης τοῦ ἔθνου Ζαππείου παραθεαγωγείου δεσποινίς Ευθαδία Α' Αδάμ, πλεῖστοι τῶν ἐν τοῖς γραμμασὶ καὶ ταῖς ἐπιστήμαις διαπρεπόντων καὶ κόδυμος ἐν γένει πολὺς πληρῶν τὴν μεγάλην τοῦ Συλλόγου αἰθουσαν.

4) Τὸ ταιοῦτον μελανωπὸν τῶν ραγῶν γρῶμα δὲν πρέπει νὰ συγχέται μετὰ τοῦ ὑπὸ τῆς θερμότητος προξενουμένου (Μετεορο-